

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Radiospol s.r.o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, zastoupená advokátkou Mgr. Kateřinou Mík Špoulovou, se sídlem Haštalská 27, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou, se sídlem Tomáše Bati 385, Zlín, za účasti: **Rádio Pálava s.r.o.**, se sídlem Brněnská 3163/38, Hodonín, zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Vavřinou, se sídlem Na Poříčí 1046/24, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2020, č. j. RRTV/13924/2020-str, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2021, č. j. 17 A 123/2020 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím udělila zúčastněné osobě licenci k provozování rozhlasového vysílání pro program Rádio Jih Cimbálka na dobu 8 let, nejdéle však do 10. 10. 2025, a současně zamítla žádost žalobkyně o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání pro program Rádio Čas. Žalobu, kterou proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala, městský soud napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud v odůvodnění nejdříve připomenul, že rozhodnutí žalované je v pořadí již třetím rozhodnutím ve věci a že předchází její rozhodnutí, kterými udělila licenci žalobkyni, zrušil rozsudky ze dne 27. 5. 2015, č. j. 9 A 8/2015 - 74 a ze dne 22. 10. 2017, č. j. 5 A 147/2017 - 97. Poukázal rovněž na to, že tato jeho rozhodnutí potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 150/2015 - 49 a ze dne 28. 2. 2020, č. j. 3 As 373/2017 - 48.

[3] K samotnému (žalobou napadenému) rozhodnutí uvedl, že je plně přezkoumatelné, neboť úvahy žalované jsou z něj zcela zřejmé, není rozporné a je přesvědčivě odůvodněné. Městský soud neshledal důvodnými námitky, které se týkaly hodnocení žádostí o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání provedeného žalovanou podle kritérií uvedených v § 17 odst. 1 písm. a), c) a e) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „ZRTV“). Uvedl, že v rámci kritéria podle § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV mohli účastníci získat maximálně 8 z 9 bodů, neboť žalovaná nedisponovala informacemi od Českého telekomunikačního úřadu, jež jsou předpokladem k udělení devátého bodu. Závěr žalované, že žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení dosáhly „*maxima bodového ohodnocení*“, tak podle městského soudu odpovídá zjištěným skutkovým okolnostem a nelze mít za to, že by použitím tohoto sousloví žalovaná zvýhodnila projekt zúčastněné osoby.

[4] Městský soud dále poznamenal, že kritérium podle § 17 odst. 1 písm. c) ZRTV obsahuje dílčí kritérium „*cílová skupina*“. V rámci tohoto dílčího kritéria žalovaná hodnotí jednak „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“ a jednak „*vazby programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“. Prvně uvedené hledisko podle městského soudu klade důraz na to, aby žadatelem vymezená cílová skupina pokrývala příjemce, které stávající rozhlasové vysílání dostatečně neuspokojuje. I když žalovaná považovala vymezení cílové skupiny ze strany zúčastněné osoby (5-90 let) za široce určenou, zároveň zohlednila, že cílová skupina nad 45 let, která není na daném území dostatečně saturována, představuje více než polovinu takto vymezené primární cílové skupiny a odůvodňuje tak udělení 1 bodu.

[5] Druhé hledisko pak podle městského soudu směřuje k posouzení, zda jednotlivé žadatelem navržené programové prvky odpovídají jím stanovenému věkovému rozpětí cílové skupiny. Žalovaná podle něj přesvědčivě odůvodnila, proč osobě zúčastněné na řízení udělila v rámci tohoto podkritéria 1 bod. Uvedla totiž, že hudební produkce zaměřená ze 70 % celkového vysílacího času na folklor a lidovou hudbu je mezigenerační záležitostí, které se věnují jak staří, tak i mladí posluchači, a proto i takto široce vymezenou a nesourodou cílovou skupinu může tento program oslovit. Městský soud žalobkyni přisvědčil, že žalovaná rozhlasové projekty žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení ve svém rozhodnutí výslovně nesrovnává. Nicméně shledal, že jejich porovnání je zřejmé z kontextu

pokračování

správního rozhodnutí. Žalovaná oběma účastníkům řízení přidělila v rámci tohoto dílčího kritéria 1 bod – zatímco žalobkyně vymezila cílovou skupinu kvalitněji a konkrétněji, program zúčastněné osoby má mezigenerační potenciál. Část správního rozhodnutí nazvanou jako *obiter dictum* žalovaná uvedla u dílčího kritéria označeného jako „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“ a nikoli u dílčího kritéria „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“. Nelze proto podle městského soudu toto konstatování, které nadto netvoří stěžejní rozhodovací důvody, bez dalšího spojit s kritériem, ke kterému se neváže.

[6] Žalovaná podle městského soudu nepochybila ani v tom, že pořady žalobkyně nazvané „*Vinařský magazín*“, „*Kluci holky z naší školky*“, „*Babinec*“ a „*Chalupáři*“ nepovažovala za její autorskou tvorbu. K takovému hodnocení ji totiž zavazovala předchozí rozhodnutí správních soudů (městského soudu č. j. 5 A 147/2017 - 197 a Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 373/2017 - 53). Uvedené pořady ji navíc byly známy z úřední činnosti, a proto podle městského soudu nepochybila ani v tom, že si další informace o těchto pořadech u žalobkyně neověřovala. Tvrzení žalobkyně, že by byly vytvářeny nově a s novým obsahem přizpůsobeným danému regionu, shledal městský soud účelovým a nepodloženým.

[7] Městský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaná nesprávně doručila rozhodnutí přímo žalobkyni místo toho, aby ho doručila její zástupkyni. Městský soud poukázal na obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobkyně činila svá podání samostatně. Generální plná moc, na kterou žalobkyně poukazovala, podle něj nemůže zvolenou zástupkyni zmocnit k zastupování v neurčitém počtu řízení s neurčitým předmětem – k tomu je totiž určena prezidiální plná moc, jež vyžaduje úředně ověřené podpisy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 pod písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že v předložené věci mohli žadatelé o licenci získat v rámci hodnocení „*ekonomické, organizační a technické připravenosti žadatele k zajištění vysílání*“ podle § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV maximálně 8 bodů, ačkoli obecně lze v rámci tohoto kritéria získat až 9 bodů. Má za to, že jestliže je možné v rámci tohoto kritéria dosáhnout až 9 bodů, nelze při udělení pouze 8 bodů přisvědčit závěrům žalované a městského soudu, že osoba zúčastněná na řízení získala v rámci tohoto kritéria maximální počet bodů. Městský soud nemůže podle stěžovatelky relativizovat objektivně číselně vyjádřenou hodnotu. Žalovaná tímto závěrem zvýhodnila projekt zúčastněné osoby a zatížila své rozhodnutí vnitřní rozporností.

[10] Stěžovatelka ze stejných důvodů, které již uvedla v žalobě, považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné a má za to, že městský soud měl její žalobě vyhovět a toto rozhodnutí zrušit. Domnívá se totiž, že městský soud nemohl nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zhojit tím, že sám přistoupil ke srovnání obou rozhlasových projektů podle dílčího kritéria „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné skupině*“

vyplývajícího z § 17 odst. 1 písm. c) ZRTV. To, že tak učinil, podle stěžovatelky svědčí o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

[11] Nesprávný je podle ní i závěr, který městský soud přijal v souvislosti s hodnocením dalšího dílčího kritéria „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“ vyplývajícího taktéž z § 17 odst. 1 písm. c) ZRTV. Městský soud shledal, že žalovaná se při posouzení tohoto dílčího kritéria řídila závaznými soudními rozhodnutími a že bodové ohodnocení navzdory obšírně vymezené cílové skupině dostatečně odůvodnila. Stěžovatelka však s tímto závěrem městského soudu nesouhlasí. Poukazuje na část správního rozhodnutí nazvanou *obiter dictum*, v níž žalovaná uvedla, že takto široké vymezení posluchačů je možné považovat za obcházení smyslu a účelu tohoto dílčího kritéria. Z toho dovozuje, že rozhodnutí žalované je i z tohoto důvodu rozporné a že městský soud jej měl zrušit.

[12] Za nepřezkoumatelnou konečně považuje i tu část správního rozhodnutí, v níž žalovaná hodnotila kritérium podle § 17 odst. 1 písm. e) ZRTV „*vlastní autorské pořady a jejich obsah*“. Stěžovatelka nepochybně považuje za závaznost předchozích soudních rozhodnutí, avšak poukazuje na to, že ze správního spisu vyplývá, že pořady „*Vinařský magazín*“, „*Kluci holky z naší školky*“, „*Babinec*“ a „*Chalupáři*“ pro ni, respektive pro společnost JUKE BOX s. r. o. vyrábí společnost Rádio Čas s. r. o. s přizpůsobením k danému regionu, a že se tedy jedná o vlastní autorské pořady. Městský soud jí neměl dávat k tíži, že toto tvrzení uplatnila poprvé až v žalobě, neboť to vychází z podané žádosti o udělení licence. Navíc danou námitku nemohla uplatnit dřív, neboť žalovaná účastníky řízení nevyzvala k vyjádření poté, co správní soudy ve věci rozhodly.

[13] V poslední uplatněné kasační námitce stěžovatelka bez bližšího vysvětlení nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žalovaná nepochybně ani při doručování správního rozhodnutí.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedla, že stěžovatelka takřka výlučně opakuje vlastní žalobní tvrzení a se závěry městského soudu vyjadřuje pouze subjektivní nesouhlas, který není dostačující pro meritorní přezkum jeho rozsudku. Má za to, že kasační stížnost je nepřijatelná a Nejvyšší správní soud by ji měl odmítnout. Dále poukázala na to, že námitky, kterými stěžovatelka odůvodňuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, jsou nekonkrétní. Nesouhlasí ani s namítanou rozporností jejího rozhodnutí, neboť z formulace jednotlivých kasačních námitek je zřejmé, že správní rozhodnutí je i pro stěžovatelku srozumitelné. Žalovaná i zde postrádá konkrétní argumentaci, kterou by namítanou rozpornost odůvodnila. Rozpornost jejího rozhodnutí nemůže zakládat ani část nazvaná *obiter dictum*, neboť je z ní zřejmé, proč se v předložené věci navzdory širokému vymezení cílové skupiny o obcházení zákon nejedná.

[15] Žalovaná nezkrátila stěžovatelku ani hodnocením technické připravenosti. Slovo „*maximum/maximální*“ ve svém rozhodnutí užila rovnocenně při hodnocení obou žádostí, neboť obě žadatelky získaly shodně 8 bodů z 9 možných. Aspekt synchronního vysílání (tj. devátý bod) žalovaná nehodnotila pro nedostatek potřebných informací. Dosažitelné (hodnotitelné) maximum tak představovalo 8 bodů, a proto formálně dosažitelných 9 bodů nemohlo mít na rozhodnutí o udělení licencí žádný vliv. Z textu správního rozhodnutí

pokračování

podle ní navíc jasně vyplývá, v jakém významu dané slovo použila – „*v takřka maximální možné míře*“.

[16] Otázku, zda stěžovatelčiny pořady obsahově přizpůsobené danému regionu „*Vinařský magazín*“, „*Kluci holky z naší školky*“, „*Babinec*“ a „*Chalupáři*“ je či není možné považovat za autorské nebo převzaté, již Nejvyšší správní soud podle žalované závazně posoudil tak, že je nelze považovat za vlastní autorskou tvorbu. Tento závěr rozhodnutí žalované respektuje a nemůže být proto ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Žalovaná má navíc za to, že pro přisouzení autorství k pořadu nestačí, aby byl obsah pouze přizpůsoben danému regionu. Nijak se tím totiž nezmění formát a povaha daného pořadu.

[17] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvod k odmítnutí kasační stížnosti, jak navrhovala žalovaná. Ta má sice pravdu v tom, že z větší části je kasační stížnost pouhým opakováním žalobních bodů. Přesto obsahuje i argumentaci, kterou stěžovatelka zpochybňuje závěry napadeného rozsudku. Kasační stížnost lze proto věcně posoudit.

[20] Důvodnost své kasační stížnosti stěžovatelka staví předně na tvrzení, že městský soud akceptoval nepřezkoumatelné rozhodnutí. Ta přitom podle ní spočívá jak v nedostatečném odůvodnění správního rozhodnutí, tak i v jeho nesrozumitelnosti (rozpornosti). Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil námitky směřující proti závěru městského soudu, že rozhodnutí žalované je řádně odůvodněné. Následně zhodnotil tu část námitek, kterými stěžovatelka rozporovala jeho závěr, že správní rozhodnutí nelze považovat ani za rozporné.

[21] Nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí podle stěžovatelky spočívá v absenci srovnání rozhlasových projektů stěžovatelky a zúčastněné osoby z hlediska dílčího kritéria vyplývajícího z § 17 odst. 1 písm. c) „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné skupině*“. Toto srovnání městský soud údajně provedl sám až v napadeném rozsudku, s čímž stěžovatelka nesouhlasí a uvádí, že takový postup dokládá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné.

[22] Námitka není důvodná, neboť porovnání obou rozhlasových projektů, které stěžovatelka přisuzuje městskému soudu, je pouhou rekapitulací závěrů, ke kterým dospěla žalovaná ve svém rozhodnutí. Městský soud v odstavci 36 sice přisvědčil stěžovateli, že žalovaná rozhlasové projekty z hlediska uvedeného dílčího kritéria výslovně nesrovnává, avšak vzápětí dodal, že toto srovnání je z kontextu rozhodnutí zřejmé. Závěry žalované přitom shrnul takto: „*[Ž]alovaná oběma účastníkům řízení přidělila v rámci tohoto dílčího kritéria 1 bod. Zároveň žalovaná měla za to, že žalobce vymezil cílovou skupinu sice kvalitněji a konkrétněji, nicméně v případě zúčastněné osoby byla zohledněna specifika případu, kdy folklor a lidové písně (tradice) jsou svojí povahou mezigenerační záležitostí*“ (zvýrazněno

NSS). Městský soud tuto část rozsudku formuloval natolik jednoznačně, že nevzbuzuje žádné pochyby o tom, který přezkumný orgán, ač implicitně, porovnání skutečně provedl. Správnost závěru městského soudu lze navíc snadno ověřit z obsahu rozhodnutí žalované, což Nejvyšší správní soud učinil. Závěry, na které městský soud v této souvislosti odkazoval, obsahuje správní rozhodnutí na stranách 17, 18, 22, 24 a 25. Rozhodnutí žalované tedy nelze z tohoto důvodu označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a městský soud proto nepochybil, pokud dané žalobní námitce nepřisvědčil.

[23] Žalovaná však podle stěžovatelky nedostatečně odůvodnila i dílčí kritérium „*vlastní autorské pořady a jejich obsah*“ vyplývající z § 17 odst. 1 písm. e) ZRTV. Městskému soudu vytýká, že při hodnocení této námitky nezohlednil, že skutečnost, že obsah převzatých rozhlasových pořadů „*Vinařský magazín*“, „*Kluci holky z naší školky*“, „*Babinec*“ a „*Chalupáři*“ bude přizpůsoben regionu, v němž stěžovatelka hodlá vysílat, vyplýval z podané žádosti o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Městský soud jí proto neměl dávat k tíži, že toto tvrzení uplatnila poprvé až v žalobě; naopak nedostatečně odůvodněné správní rozhodnutí měl zrušit.

[24] Ani tato námitka není důvodná. Městský soud akcentoval jednak skutečnost, že žalovaná byla povinna respektovat závěry předchozích soudních rozhodnutí, a jednak skutečnost, že žalovaná neměla o povaze stěžovatelčiných pořadů „*Vinařský magazín*“, „*Kluci holky z naší školky*“, „*Babinec*“ a „*Chalupáři*“ žádné pochybnosti. Autorsky nepůvodní charakter těchto pořadů jí byl totiž znám z její úřední činnosti, a proto nebyla povinna ověřovat si další informace u stěžovatelky. Tento závěr stěžovatelka zpochybňuje pouze tvrzením, že z její žádosti vyplývá, že obsah uvedených pořadů bude společnost, která je pro stěžovatelku vyrábí, přizpůsobovat danému regionu. To pak podle ní svědčí o tom, že se jedná o stěžovatelčiny vlastní autorské pořady.

[25] I kdyby toto tvrzení opravdu ze správního spisu vyplývalo, což však, jak Nejvyšší správní soud nahlédnutím ověřil, není pravda, nemohlo by ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku. Žalovaná totiž, jak správně konstatoval městský soud, byla povinna ve svém rozhodnutí respektovat závěr vyslovený městským soudem v rozsudku č. j. 5 A 147/2017 - 197 a potvrzený Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 3 As 373/2017 - 53. Městský soud v něm uvedl, že „*pojmem vlastní původní tvorba jsou jednoznačně míněny pořady vytvořené právě konkrétním uchazečem pro nabízený program. Možnost uchazeče přebírat pořady a tyto přebírané pořady pak v rámci předmětného základního dílčího kritéria žalovanou zohledňovat není v Manuálu (manuál Rady pro hodnocení žádostí o udělení licence – pozn. NSS) nikterak zmíněna.*“ Z toho vyplývá, že pro závěr o tom, že uvedené pořady nejsou stěžovatelčinou původní tvorbou, stačí zjištění, že stěžovatelka tyto pořady přebírá od jiné společnosti. Okolnost, zda tato jiná společnost přizpůsobuje jejich obsah regionu, ve kterém stěžovatelka vysílá, je tak pro věc nepodstatná.

[26] Městský soud však nepochybil ani tím, že neshledal správní rozhodnutí nesrozumitelným. Stěžovatelka účelově vytrhává jednotlivé závěry žalované z kontextu a nepřesně je parafrázuje, aby tím vzbudila zdání, že jsou vzájemně rozporné. Část správního rozhodnutí označená jako *obiter dictum* sice opravdu obsahuje stěžovatelkou parafrázovaný závěr, že „*takto široké vymezení posluchačů je možné považovat za obcházení smyslu a účelu tohoto dílčího kritéria, kterým není umožnění žadatelům tak širokého vymezování cílových*

pokračování

skupin. “Stěžovatelka však při vlastní interpretaci vynechává slovo „obecně“, které žalovaná při vlastní formulaci hodnoceného závěru použila: „*takto široké vymezení cílové skupiny (5-90 let) je obecně možné považovat také za obcházení smyslu a účelu tohoto dílčího kritéria, kterým bezpochyby není umožnění žadatelům tak široké vymezování cílových skupin, aby se vždy alespoň některou částí plánovaného programu vysílání zkrátka ‚trefili‘ do této skupiny, kdy od zbylé části bude odhlédnuto. V tomto konkrétním případě Rada přihlédla především k povaze zaměření programu na prezentaci folkloru a lidových tradic, jejichž zachování vyžaduje jistý mezigenerační zájem a vzájemné propojení vedoucí ve svém důsledku k tomu, že takto široce vymezená cílová skupina může být plošně zaměřena povahou žadatelem nastíněného programu.*“ (zvýrazněno NSS). Slovo „obecně“ tak ve spojení s navazující větou dává tomuto závěru podstatně jiný význam – a to ten, že uvedený závěr má pouze obecnou platnost a na předloženou věc s ohledem na mezigenerační potenciál rozhlasového projektu zúčastněné osoby nedopadá. Skutečnost, že žalovaná přidělila zúčastněné osobě za dílčí kritérium „*rozpětí cílové skupiny*“ 1 bod, tak s tímto závěrem není v rozporu.

[27] Stěžovatelka rozpornost správního rozhodnutí spatřuje i v závěru žalované, že žadatelé mohli v rámci hodnocení kritéria podle § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV získat maximálně 8 bodů, ačkoli podle manuálu pro hodnocení žádostí o udělení licence lze v rámci tohoto kritéria získat až 9 bodů. Městský soud pak podle ní pochybil tím, že svým závěrem nesprávně relativizoval objektivně vyjádřenou číselnou hodnotu. Tuto námitku stěžovatelka formulovala natolik obecně, že na ni Nejvyšší správní soud v rámci zachování zásad dispozice a rovnosti zbraní ovládajících soudní řízení správní může reagovat rovněž pouze obecně. Není totiž oprávněn a ani povinen za ni domýšlet neuplatněné argumenty, neboť tím by tyto procesní zásady porušil.

[28] Městský soud se ve svém rozhodnutí ztotožnil s důvody správního rozhodnutí a ve shodě se žalovanou uvedl, proč lze v předložené věci považovat dosažení 8 bodů za maximální možný počet. Poukázal na to, že devátý bod, který je obecně možný v rámci kritéria „*ekonomické, organizační a technické připravenosti žadatele k zajištění vysílání*“ podle § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV získat, předpokládá informace od Českého telekomunikačního úřadu, kterými žalovaná ani u jedné ze žadatelek nedisponovala. Ačkoli je jisté možné, tuto situaci posoudit i tak, jak to činí stěžovatelka, tedy že maximálním počtem bodů je dosažení 9 bodů, ani závěr, ke kterému ve shodě se žalovanou dospěl městský soud, však nečiní jeho rozhodnutí nezákonným, neboť „*relativizací*“ uvedené číselné hodnoty nebyla stěžovatelka nijak oproti zúčastněné osobě zvýhodněna. I u ní totiž žalovaná v rámci daného kritéria konstatovala zisk maximálního počtu bodů. Námitky, jimiž stěžovatelka odůvodňovala nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, respektive nezákonnost napadeného rozsudku jsou tedy nedůvodné.

[29] Poslední kasační námitkou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť stěžovatelka v ní vyjádřila pouze obecný nesouhlas se závěrem městského soudu, podle kterého žalovaná nepochybila, pokud správní rozhodnutí doručila přímo stěžovatelce a nikoli její právní zástupkyni. Pouhý nesouhlas s tímto závěrem totiž nijak nevysvětluje, z jakých skutkových a právních důvodů jej stěžovatelka považuje za nesprávný a nelze jej tak v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona považovat za řádně uplatněnou kasační námitku.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jí na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Osoba zúčastněná na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnila, ani o přiznání dalších nákladů řízení nežádala. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. června 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu